

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2016, č. j. OAM-220/ZA-ZA11-ZA02-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017, č. j. 1 Az 54/2016 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2016, č. j. OAM-220/ZA-ZA11-ZA02-2016, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Soud vycházel z obsahu spisového materiálu, z něhož vyplynulo, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobce z návratu do vlasti, neboť jako dozorce ve věznici neoprávněně pořídil videozáznam eskorty jednoho z tamějších politiků a odmítl jej vydat policejním orgánům. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž se s ním ztotožnil v tom směru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Pokud se jedná o výtku žalobce, že se žalovaný nevypořádal se situací v oblasti Abcházie, akcentoval městský soud, že žalobce ve správním řízení v této souvislosti uvedl pouze tolik, že dříve bydlel v Suchumi, odkud se kvůli válce odstěhoval do Tbilisi. Za jediný důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany, přitom explicitně označil popsany incident s pořízením nahrávky. Správní orgán nemá povinnost domýšlet za žadatele azylově relevantní důvody a námitku žalobce proto městský soud vyhodnotit jako nedůvodnou. Nadto zdůraznil, že jestliže již žalobce v minulosti

využil možnosti přestěhovat ze z Abcházie do jiné části Gruzie, nehrozí mu v současnosti žádné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž namítl, že předmětný rozsudek trpí vadou nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Konkrétně se žalobce domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že do roku 2015 žil ve městě Tbilisi, přičemž Gruzii opustil z toho důvodu, že jako dozorce ve věznici pořídil videozáznam, který odmítl z politických důvodů vydat represivním orgánům a dále proto, že pochází z města Suchumi v Abcházii a disponuje průkazem válečného uprchlíka. Žalovaný nicméně ke skutečnosti, že stěžovatel pochází z Abcházie, vůbec nepřihlédl a městský soud tento jeho postup posvětil. Stěžovatel trvá na tom, že patří k azylově relevantní skupině osob, u nichž hrozí zvýšená pravděpodobnost, že budou pronásledovány. Jak městský soud, tak před ním žalovaný nesprávně posoudili nebezpečí, které stěžovateli hrozí, neboť nepovažovali tvrzení ohledně jeho statusu a původu v oblasti zasažené válečným konfliktem za relevantní skutečnost. Lze tedy shrnout, že žalovaný nezjistil ve správním řízení skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti a tento nedostatek neodstranil ani městský soud.

[4] Přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel spatřuje v zásadních pochybeních soudu při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a způsobu posouzení právních otázek, které mají dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti svého postupu, neboť náležitým způsobem posoudil podmínky pro naplnění všech jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Přitom nepominul ani skutečnost, že žalobce dříve žil v Abcházii a disponuje průkazem válečného uprchlíka. Žalovaný nicméně zdůrazňuje, že nynější námitky stěžovatele (uplatněné v žalobě a následně kasační stížnosti) postrádají jakoukoliv oporu ve správním spise a posouvají důvody stěžovatelovy žádosti mimo jeho dřívější sdělení. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení. Své rozhodnutí, jakož i na něj navazující rozsudek městského soudu považuje žalovaný správní orgán za věcně správné, dostatečně odůvodněné a srozumitelné. Vzhledem k tomu, že žalovaný považuje námitky stěžovatele za veskrze nedůvodné, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou, resp. ji ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle zde

citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel za důvod zakládající přijatelnost jeho kasační stížnosti označil pochybení krajského soudu (nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, chybné právní posouzení věci), které zasáhlo do jeho hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že o takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. (obdobně již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[8] Spatřuje-li stěžovatel zásadní pochybení žalovaného správního orgánu (a následně i městského soudu) v tom, že při posuzování naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nepřihlédl ke všem jím uváděným důvodům, pak tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Ze správního spisu naopak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jako důvod, pro nějž žádá o udělení mezinárodní ochrany, označil výhradně incident s pořízením nahrávky ve věznici ve městě Tbilisi, kde pracoval jako dozorce, a následný postup policejních orgánů vůči jeho osobě. Svůj původ stěžovatel ve správním řízení zmínil toliko na okraj, a přestože s ním byl v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany veden důkladný pohovor, ani jednou nezmínil obavu z návratu do vlasti z důvodů, které nyní uvádí v kasační stížnosti. Stěžovatel naopak žalovanému sdělil, že mimo jím popsany incident se nesetkal s žádnými problémy a nebýt tohoto incidentu, rád by v Gruzii zůstal. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než ve stručnosti odkázat na svou již konstantní judikaturu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Jestliže tedy v daném případě stěžovatel ani neuváděl, že by měl z návratu do vlasti obavu z toho důvodu, že pochází z oblasti Abcházie, odkud se jako válečný uprchlík přestěhoval do Tbilisi, neměl správní orgán povinnost tuto skutečnost blíže hodnotit.

[9] Pro úplnost je třeba dodat, že stěžovateli byla během pohovoru k podané žádosti poskytnuta nejedna možnost, aby sdělil i další relevantní skutečnosti, takto však neučinil. Stěžovatel byl rovněž seznámen s podklady řízení a bylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil, případně je doplnil. Ani této možnosti ovšem stěžovatel nevyužil a svůj původ, jakožto azylově relevantní skutečnost, začal vyzdvihovat až v průběhu soudního řízení. Nezbyvá než uzavřít, že městský soud se s předmětnou námitkou stěžovatele vypořádal zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, protože je tvrzení stěžovatele o pochybeních městského soudu, majících za následek zásah do jeho hmotněprávního postavení, zcela neopodstatněné.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že pokud za další z azylově relevantních důvodů stěžovatel uvedl, že mu bylo vyhrožováno policejními orgány domovského státu, jedná se o otázku, která byla opakovaně Nejvyšším správním soudem řešena, a to např. již v rozsudku ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, či v rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 1 Azs 117/2004 - 44. Žalovaný, jakož i městský soud se s touto námitkou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádaly, pročež ani zde Nejvyšší správní soud nespatřuje důvody svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[13] Stěžovateli byla v řízení před krajským soudem jako zástupkyně ustanovena Mgr. Gabriela Kopuleťá, advokátka se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, která stěžovatele nadále zastupovala i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi za jeden úkon právní služby (v daném případě podání kasační stížnosti) odměna v částce 3.100 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože zástupkyně stěžovatele nedoložila, že by byla plátkyní DPH, nebyla již odměna dále zvyšována o částku odpovídající této dani. Celkově proto zástupkyni stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu